

Potapljači znajo rešiti posadko submarina, 250 čevljev pod vodo

Portsmouth, N. H., 23. maja. Vodstvo ameriške vojne mornarice se na vse pretege trudi, da reši 59 mož posadke na ameriškem submarinu Squalus, ki se je pokvaril in zginitil 240 čevljev globoko v vodo. Proti večeru so dobili reševalci prva znamenja, da je moštvo še živo. Dali so znamenje, da je položaj zadovoljiv, toda da jim je mraz. Kljub temu pa je možno, da je nekaj mož našlo smrt, zlasti oni, ki so se nahajali v zadnjem delu submarina, ki je bil poškodovan. Vendar dokazov tozadevno še nimajo. Squalus je eden najnovejših submarinov ameriške vojne mornarice. Neka odprta zatvornica je tekom vezbanja submarina pripustila vodo v ladjo, kar je povzročilo, da je submarin zdrknil 240 čevljev globoko na dno morja. Nesreča se je pripetila 15 čevljev od morske obali. Na submarinu so tudi trije Clevelandčani. 21 ekspertnih potapljačev je dospelo iz Washingtona, da skuša dobiti moštvo na površino. 9 ladij sodeluje pri reševanju. Sedaj pričakujejo še prave reševalne ladje Falcon, ki ima na krovu vso potrebno pripravo. Moštvo na potopljenem submarinu ima dovolj kisika, da vzdrži lahko še več dni.

Laški zunanji minister v Berlinu

Berlin, 23. maja. Včeraj je došel sem laški minister za zu-

nanje zadeve, grof Ciano, da je podpisal novo laško-nemško pogodbo, ki je vojaškega pomena. Od Nemcev je bil Italijan burno pozdravljen ob svojem prihodu. V resnici bo v bodoče laška kot nemška armada ena sama armada. Diktator Hitler je priredil laskemu ministru svečanostni banket v poslopju nemškega kanclerja. Cianiija je spremljal general Pariani, ki je načelnik laškega generalnega štaba. Laškega ministra je pričakoval na kolodvoru nemški zunanji minister von Ribbentrop in cela vrsta nemških generalov. Zunaj železniške postaje je bilo na tisoče nemških vojakov in tisoče občinstva, ki je kričalo viva in heil. Številne godbe so igrale. Hitler je želel, da se izredni dogodek kar najbolj slovesno proslavi.

Republikanci trdijo, da se Zedinjene države bližajo bankrotu, čemur demokrati oporekajo

Washington, 23. maja. Zanimiva debata je nastala med demokratskim senatorjem Mintonom in med republikanskim senatorjem Vandenbergom o važnosti, katerih nekatere so zdrave in koristne. Toda ljudem se mora dati čas da se privadijo novotarjam, ne da bi se slednje ležali na posteljo.

Michiganu. Slednji trdi, da se Zedinjene države bližajo bankrotu.

Predmet debate je bil: "Vladno trošenje denarja in narodni dolg." Vandenberg je kvotiral predsednika, ki je v letu 1933 iz-

javil, da najbolj beralne države
doživijo poraz, ker ne posvečajo
pozornosti finančnim zadevam.
"Ustvarili smo," je dejal sena-
tor Minton, "bi bila, da zaposlijo vse brezposelne, ki
so zmožni in voljni delati. Dokler
privatne industrije tega ne nare-

tor Vandenberg, vse prevec novih vladnih poslovanj in odgovorov, je dolznost vlade za brezposelnostne skrbeli.	Barborton vabi!
Policist v cerkvi Zveza Najsvetejšega imena, ...	Dekliski Marijina družba fare ...

n kateri pripadajo clevelandski policisti in ognjegasci, je imela te dni skupno sv. obhajilo v katedrali. 1.200 policistov in

ognjegascev je bilo navzočih. Vsako leto enkrat sprejmejo policisti in ognjegasci skupno sv. obhajilo v katedrali. Zbranim po-
 jo svoje prijatelje in prijateljice iz Niles, Girard, Cleveland, Lorain in od drugod, da se udeležijo njih plesne zabave v soboto.

Predsednikov slavniki

Zadušnica
Za pokojno Uršulo Rakar se bo v četrtek ob pol sedmih zju-

nik, ki ga je naredil najbolj spreten slavnika v republiki Ecuador. Predno bodo slavnika poslali Rooseveltu v Washington, bo

Dobijo počitnice
Youngstown Tube & Sheet Co.

naznanja, da bo letos dovolila 5,000 svojim uslužbencem počitnice s plačo pod gotovimi pogoji.

Prodane metle Boy scouti so prodali ta teden v Clevelandu 4.000 metel, katere so naredili slepci. Skupiček	V bolnišnici Poznani rojak Anton Jerina se nahaja v Charity bolnišnici, soba št. 107. Prijatelji so prošeni
---	--

gre slepcem v korist. | da ga obiščejo.

kom predavanj baje deloval za fašizem.

re so naredili slepci. Skupiček
gre slepcem v korist.

ba št. 107. Prijatelji so prošeni
da ga obišejo.

kom predavanj baje deloval za fašizem.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$4.50.
Za Cleveland, po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:
U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$4.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

JAMES DEBEVEO and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1906, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

83

No. 121, Wed., May 24, 1939

Jugoslovanski paviljon

Menda bo naša prvotna in rojstna domovina prvič častno in uradno zastopana v Zedinjenih državah, ko je bil večeraj odprt Jugoslovanski paviljon na newyorški svetovni razstavi. Dejstvo, da se je potrudil k otvoritvi jugoslovanskega oddelka newyorški župan La Guardia, katerega mati je rodom Hrvatica, nam priča dovolj, da smo pri Amerikancih v doberšni meri upoštevani, in da se zavedajo, da si je Jugoslavija postavila dostojen spomenik v Zedinjenih državah, ko je sklenila, da uredi svoj lastni paviljon na razstavnem prostoru.

Predvsem nam pa ugaja govor, ki ga je imel generalni komisar jugoslovanskega razstavnega oddelka in jugoslovanski kraljevi poslanik v Zedinjenih državah ob priliki otvoritve Jugoslovanskega razstavnega paviljona. Govoril je tako, da je nad vse častno predstavil Jugoslavijo Ameriki.

Najprvo se je spomnil besed, ki jih je govoril jugoslovanski princ regent Pavel ob priliki, ko je postal potom radia svoje čestitke ameriškemu narodu. Princ regent je najprvo izjavil svoje veliko občudovanje za ameriški narod in za ameriškega predsednika Roosevelta.

Močno so vplivale besede gospoda poslanika dr. Fotića, ko je poudarjal izjavo jugoslovanskega princa regenta, da more človeštvo najti srečo in napredovanje v vseh ozirih le v atmosferi miru in bratskega sporazuma. S temi besedami je Jugoslavija mnogo pridobila na ugledu in spoštovanju v Ameriki, kajti besede so se glasile skoro enako kot bi jih govoril predsednik Roosevelt sam.

Poslanik dr. Fotić je tudi v imenu jugoslovanskega regenta iskreno pozdravil ne samo ves ameriški narod, pač pa zlasti Jugoslovane in izjavil, da je srečen, da more poslati enak pozdrav Jugoslovanom, ki bivajo v Ameriki. Take besede, ki prihajajo iz srca, ker poznamo jugoslovanskega poslanika dr. Fotića, da je iskren človek, pomagajo silno mnogo, da zgine vsaka mržnja in da se izboljšajo prijateljske razmere med nami in med našimi brati v domovini.

Poslanik Fotić je v svojem govoru nadalje poudarjal, koliko je jugoslovanski rod v Zedinjenih državah doprinesel s svojim težkim, toda poštenim delom, za blaginjo in napredek Zedinjenih držav. Menda nima Amerika v vseh drugih narodnostih bolj lojalnih državljanov in prebivalcev kot so pa ravno naši Jugoslovani. Povedal je mnogo lepega o dveh naših največjih možeh, ki smo jih imeli v Ameriki, o Nikolaju Tesli in o Mihajlu Pupinu. Na znanstvenem polju sta ta dva zavedna Jugoslovana, toda iskrena ameriška državljana doprinesla mnogo, mnogo za porast Zedinjenih držav in njih narodni napredek.

V domovini računajo, da nas je Jugoslovancov v Ameriki nekoliko en milijon, skoro toliko kot je Slovencev v domovini. Dasi so druge narodnosti bolj številno zastopane po svojih sinovih v Ameriki, pa mi nismo nikakor zadnji, pač pa ponosno lahko trdimo, da smo med prvimi. Naša kulturna družba, naša pesem, naši običaji, vse je spoštovano v Zedinjenih državah, kjer so nas tekom dolgih, kot se nahaja tu naš rod pošteno vzljubili. In jugoslovanski zastopniki kot je n. pr. dr. Fotić v Washingtonu so zadnje čase mnogo doprinesli, da je spoštovanje do naroda naraslo in da bo v bodočnosti še mnogo bolje.

Jugoslovanska vlada je s tem, da je sklenila, da se udeleži svetovne razstave v New Yorku, mnogo pridobila na ugledu in na ekonomskem polju, kar se bo v bližnji bodočnosti tudi dobro pokazalo. Le pokažimo svetu svoje vrline, naša naravna bogastva, svoj pošten značaj. Ničesar nima naš narod, česar bi se moral sramovati. Odkrito lahko pogledamo vsakemu v obraz.

In da bi Jugoslovanski paviljon na svetovni razstavi v New Yorku ustvaril boljše razpoloženje, da, iskreno prijateljstvo v vseh ozirih med Zedinjenimi državami in med Ameriko, je naša iskrena želja.

Kaj pravite?

Kakor poročajo časopisi, so Poljaki (s pomočjo Anglije in Francije) ustavili pohod Hitlerja na Gdansk, malo luko. Torej je jasno, da bi bili Anglija in Francija, veliki demokratski državi, lahko ustavi Hitlerja, da ne bi bil pobasal Češke. Samo če bi hoteli! Češki narod je torej lahko do smrti "hyaležen" Angliji in Franciji. Se reče, saj bomo videli, kako se bosta skrili Anglija in Francija v mišjo luknjo, kadar se bo Hitlerju zares zahotelo nove zemlje.

Zopet se šušlja v svetovnih krogih o veliki tekmi za svetovno trgovino med Anglijo in Nemčijo. Tekma je tajna, pa radi tega nič bolj ljuta. In kadar bo Anglija uvidela, da jo zna Nemčija prekositi, bo nova svetovna vojna. In prav noben drug povod za to ne bo kot samohrana Anglije. Isti vzrok je bil zadnje svetovne vojne, kar ve danes že vsak otrok. Torej kadar bomo zopet šli v kako veliko vojno, bomo vedeli, da gremo reševati angleške interese.

Na obisku v stari domovini

Piše Mrs. Josephine Erjavec, gl. nadz. SŽZ.

Po Dalmaciji. — Dubrovnik.

Zopet smo se vozili z jugoslovanskim "streamline" vlakom. To pot proti Dubrovniku, Dalmacija. Pot do tam se je kar nekam vlekla. Pokrajina je bila zelo pušta, samo skalovje, sem in tja kako drevo, sem in tja kaka revna vasica. Premišljevali smo, kako neki ljudje tukaj živijo in s čim se bavijo. Do trga imajo tako daleč, če imajo sploh kaj za na trg. Revščina se pozna vse naokrog. Pogrešali smo tistih lepih zelenih hribov in cerkvic na vrhu, katere ima naša Slovenija tako obilo. Tudi v Ameriki takih hribov čkov s cerkvicami tako pogrešamo in to je, kar nas tako vabi v domovino.

Ze pred par dnevi, ko smo se vozili proti Sarajevu, smo teh krasot zelo pogrešali. No, kar ima Slovenija, se ne najde nikjer drugje. Ni čuda, da je naša Slovenija toliko opevana po vsem svetu.

Da nam je na vlaku čas prej minil, je začela Nežika Lahova peti "Kukavico," ki je bila takrat zelo popularna v Jugoslaviji in katero smo menda prvič slišali v Ribnici na rojstnem domu ge. Albina Novak in katero so nam Amerikancem zapeli ribniški fantje. Nežiki so se pridružile tudi druge sopotnice: Marie Draz, Alice Železnik, obe iz Clevelanda, Hermina Prislund iz Sheboygana, Evelyn Habjan iz Chicaga in Mayme Rogel, Olga in Mildred Erjavec iz Joliet. Ej, njči so se pa skorajžile naše žene in dekleta in so začela druga za drugo lezti navzgor po ozkih stopnicah. Ampak vse pa niso šle gori. Najbolj pogumne so bile: Mrs. Novak, Mrs. Schlosar, Mrs. Kovach ter nekaj deklet. Od moških se tudi nista dala ostrašiti Mr. Zakrajšek in Mr. Šetina in sta jo ubrala gori v stolp. Drugi, ki smo bolj mehki, smo pa od spodaj gori gledali in jim nismo prav nič zavidali, ko so se morali potiti po strmih stopnicah. Kakor so potem povedali, se jim je z stolpa nudil krasen razgled na Dubrovnik.

Potem smo si ogledali še razne druge zanimivosti po mestu, ker drugi dan je bil napovedan naš odhod proti Splitu.

Drugi dan je bila nedelja, pa se podamo ob šestih zjutraj v malo dalmatinsko cerkvijo tam za vogalom. Cerkev je bila natlačeno polna vernega ljudstva. Potem se pa podamo na ladjo Jugoslavija, ki pluje med Dubrovnikom in Splitom. Na tej ladji se je prejšnji večer pripeljal v Dubrovnik ministerski predsednik Stojadinović, kateremu so meščani priredili velike ovacije.

Enakih ladij je tukaj več v prometu, ker je promet velik, tako potniški kot tovorni. Ko smo se ukrcali in si poiskali stole na krovu, že je parnik odrinil od kraja preč in se začel počasi pomikati ob obali proti severu. Kmalu je ostal nepozabni Dubrovnik za nam.

Op. ured. Ali ste, ga, Erjavec, videli na pomolu v Dubrovniku veliko črno lužo? Če je še tam, je to od črnega dalmatinca, ki je bil spravljen v steklenici in v mojem žepu za boljše čase. Pa mi je, neroda nerodna, padel iz žepa in krstil slavno dalmatinsko obal, v mojo veliko žalost in še večjo jezo. To je bilo 17. junija 1920, kar bo ostalo za vse večne čase zapisano v analih mojega grla, ki je tako po naključju prišel ob bežjo kapljico. Pozdrav! J. D.

V Mavčičah pri Smedljaku so v sredo pokopali posestnika Petra Vršića, ki je bil agilen prosvetni delavec in dober krščanski mož. Bil je tudi 30 let član tamošnje gasilske čete in je dolgo opravljal tudi posle tajnika čete. Pokojniku naj sveti večna luč!

cvetlice, kakršnih ni nikjer drugje. Tukaj je res pravi zemeljski paradiz.

Dubrovnik se lahko kosa z francosko Rivijero, ali s kakim drugim evropskim letoviščem. Tu vidiš aristokracijo ne le iz Jugoslavije, ampak iz vseh krajev Evrope. Ob morju vidiš sedeti razkošno oblečene dame, ki si hlade poletno vročino z drago pi-jajo, zraven jim pa igra orkester mamljive melodije, da človeka kar praska tam pri srcu, ko si vse to ogleduje.

Najprej smo si ogledali krasno cerkev, ki ima krasno barvane slike. Vsaka izmed njih ima svoj pomen. Dalje smo si ogledali najstarejšo lekarno na svetu, ki je last oo. frančiškanov. Ogledali smo si zadej njih krasni vrt in kapelico. Ogledali smo si muzej, kjer so shranjeni dragoceni predmeti, last nekdanjih gospodarjev Dalmacije.

Naša dekleta so se spomnile, da bi se šle radi kopat v morje. Katera ni imela kopalne obleke s seboj, si jo je kupila, ki jo bo imela za spomin na Dubrovnik. Nekatera teh deklet niso bila več plavanju, za te je skrbela ge. Albina Novak, ki je ko riba v vodi. Tudi Mr. Zakrajšek se je izkazal za izbornega plavalnega učitelja. Zvečer, ko se je nekoliko ohladilo, smo se podali proti rimskemu zidovju, kjer se nahaja star, visok stolp. Nekaj časa smo si stolp ogledovali od daleč, sled-njič so se pa skorajžile naše žene in dekleta in so začela druga za drugo lezti navzgor po ozkih stopnicah. Ampak vse pa niso šle gori. Najbolj pogumne so bile: Mrs. Novak, Mrs. Schlosar, Mrs. Kovach ter nekaj deklet. Od moških se tudi nista dala ostrašiti Mr. Zakrajšek in Mr. Šetina in sta jo ubrala gori v stolp. Drugi, ki smo bolj mehki, smo pa od spodaj gori gledali in jim nismo prav nič zavidali, ko so se morali potiti po strmih stopnicah. Kakor so potem povedali, se jim je z stolpa nudil krasen razgled na Dubrovnik.

Potem smo si ogledali še razne druge zanimivosti po mestu, ker drugi dan je bil napovedan naš odhod proti Splitu.

Drugi dan je bila nedelja, pa se podamo ob šestih zjutraj v malo dalmatinsko cerkvijo tam za vogalom. Cerkev je bila natlačeno polna vernega ljudstva. Potem se pa podamo na ladjo Jugoslavija, ki pluje med Dubrovnikom in Splitom. Na tej ladji se je prejšnji večer pripeljal v Dubrovnik ministerski predsednik Stojadinović, kateremu so meščani priredili velike ovacije.

Enakih ladij je tukaj več v prometu, ker je promet velik, tako potniški kot tovorni. Ko smo se ukrcali in si poiskali stole na krovu, že je parnik odrinil od kraja preč in se začel počasi pomikati ob obali proti severu. Kmalu je ostal nepozabni Dubrovnik za nam.

Op. ured. Ali ste, ga, Erjavec, videli na pomolu v Dubrovniku veliko črno lužo? Če je še tam, je to od črnega dalmatinca, ki je bil spravljen v steklenici in v mojem žepu za boljše čase. Pa mi je, neroda nerodna, padel iz žepa in krstil slavno dalmatinsko obal, v mojo veliko žalost in še večjo jezo. To je bilo 17. junija 1920, kar bo ostalo za vse večne čase zapisano v analih mojega grla, ki je tako po naključju prišel ob bežjo kapljico. Pozdrav! J. D.

Izjava

Spodaj podpisani se popolnoma strinjam s Mr. Matt Tekavcem, ki zahteva, da smo katoličani enakopravni člani pri Slovenski narodni podporni jednoti kar se tiče našega verskega prepričanja.

SNPJ kot bratska organizacija ni po pravilih izrecno protiverska, ampak svobodna, da imamo člani lahko versko ali kakršnokoli prepričanje, zato spoštujemo drug drugega, da bomo resnično bratje med seboj, ki poznamo STRPNOST. Proč pa z vsako NEČEDNO PISARIJO v glasilu Prosveti, katere se pojavlja zadnja leta in katera povzroča med člani nespornost, kateri je skupnemu članstvu kot jednoti v veliko škodo.

Joe Ponikvar,
član društva št. 142 SNPJ.

Pred zaključkom šole

Šolsko leto se bliža h koncu. Otroci se vesele brezskrbnih počitnic, a staršem bo pa marsikateri las osivel zaradi otroške neugnanne razposajenosti. Ljuba mladost, polna mlade zdrave krvi, kdo bi mogel tem malčkom zameriti. Drugače smo pa sprejeli naše šolske počitnice mi, ki smo pohajali v šolo v narodno čitalnico na 55. cesti in St. Clair Ave., da se učimo angleščine k naši priljubljeni učiteljici, Mrs. Elizabeth M. Coe. Naš razred je imel zadnji dan pouk v sredo 17. maja. Nič sluteč, da smo zadnji skupaj, se nam je naša Mrs. Coe zdela nekam potrta in otožna in v njenih, vedno čistih očeh so se blestale solze. Zakaj neki? Saj se menda ne počuti slabo, bolno? Zakaj ta potrtost danes, ki je bila vedno tako dobra in vesela in ki je videla vsakemu v dno duše, če je imel kdo kaj obteženo srce.

Par minut pred zaključkom pouka smo vse zvedele, ko nam s tresočo besedo pove, da se pričene počitnice za nas, in za njo za vedno, da ta teden je zadnji, ko je še med nami kot učiteljica. Ne vem, kaj bi nas moglo bolj zadeti kot ta neljuba novica. Ona, ki nam je bila vsem tako dobra in blaga, odhaja od nas in se poslavlja na tiho — in težko. Vsem so se oči zarosile in nobena ni mogla govoriti, le ona junaško reče: "Kar si želim, da bi imela vse vas na sliki, kar bi mi bil najdražji spomin, saj nosim pa vse moje sedanje in vse nekdanje učence zapisane globoko v srcu." To smo lahko vedno vedele, da so ji vsi ljubi in dragi, ker ona je vedno rada izvedela od nekdanjih njenih učencev in učencev in smo se včasih kar čudile, da se je še vedno zanimala za vsakega, ki ga je kdaj poznala. Veselila se je, če je slišala dobro o njej ali njem, a bolelo jo je, če je zvedela žalostno novico. Marsikomu je na tihem, da ni vedel nikdo drugi, stisnila ali po pošti poslala kak dolarček. To vemo vse, da ona ni nikoli odrekla komu svoje pomoči, bodisi na en ali drug način. Navadno smo še vedno rade po šoli pokramljale z njo, a zadnji dan pa vse žalostno, le poljubile smo se in tiho odšle iz velikega poslopja javne knjižnice.

Kaj sedaj? Zakaj nismo se poprej nič slutili, da se bo tako hitro končala naša šolska doba. Da bi se vsaj na dostojen način poslovile od nje, ki nam je bila tako draga in ki nas je tudi ona vse tako ljubila in nam hotela pomagati vedno in vsak čas.

Zato si jaz, na priporočilo drugih součenc, dovoljujem priti s skromno idejo na dan, da če bi se vse in vsi, ki smo kdaj pohajali k njej v šolo, zbrali in se pozneje določeni dan in na dostojen način poslovili od nje, ki odhaja v zaslužni pokoj. Zdi se mi, da ta skromna in ponižna žena bi na ta način dobila priznanje in hvaležnost, ki smo njej v resnici dolžni, kajti ona je poučevala naseljenice polnih dvajset let. Imela je vsake vrste narodnosti

(sedaj to leto v enem razredu devet) in nas Slovence je na poseben način visoko cenila. Ko sem jo nekoč vprašala, kaj misli o nas Slovencih, je odgovorila: "Slovenci so najboljši ameriški državljani in so visoko naobraženi narod!"

Kaj mislite vi vsi, ki boste čitali te skromne vrstice in njo poznate, ali bi ne bilo lepo od nas vseh, da bi jo dobili še enkrat med nas, ki nas je vse ljubila in tako materinsko skrbela za vsako njeno učenko. Zato, kateri ste za to, ah, saj mislim, da smo vsi, dajte malo med seboj poagitariti in sporočite, ali pa se osebno zglasite pri meni na spodaj označenem naslovu, da ukrenemo kako bi bilo najbolje in najbolj primerno. Potem bi potom Ameriške Domovine natančno obelodanili kdaj in kje bi se zbrali in da bi bilo možno vsakemu priti. Zdi se mi, da bi bil najsrečnejši večer njenega življenja, ki se že itak nagiblje k zatopu.

Zato prav vljudno vas vse prosim, vse tiste, ki ste se že preselile iz naše okolice tje v Collinwood, Euclid, Newburgh ali kam drugam, sporočite osebno ali potomo dopisnice, da se strinjate s to idejo. Ni potreba, da bi si kdo mislil na kake večje stroške, saj ona sploh ne bi hotela ničesar od nas, ker je tako skromna in ponižna. Če bi se ji pa izkazali ljubeče in hvaležne, pa vem, da bi bila jako vesela. Zato se oglasite nemudoma! Vas vse srčno pozdravljam

Frances Kodrich (Mežič)
6522 Schaefer Ave.

Drobiz iz Collinwooda in Euclida

Slovenci župan v Euclidu!

Mnenje nekaterih naših ljudi je, da bi lahko v jeseni v mestu Euclidu izvolili slovenskega župana. V koliko je to mogoče je odvisno od kompaktne nastopa naših ljudi pri volitvah. Slovenci skupno z brati Hrvati kontrolirajo v Euclidu okrog 2.000 volilcev. Če kandidirajo poleg slovenskega kandidata dva ali trije drugoročni kandidati ima Slovence briljantno priliko biti izvoljen.

Večina, ki goje to narodno idejo, predvidevajo, da bi imel med Slovenci največ prilike biti izvoljen Frank Surtz, slovenski odvetnik in podpredsednik Slovenske dobrodelne zveze, ki zadnji čas živi v mestu Euclidu. Med našimi ljudmi se tudi omenja ime mestnega zastopnika 32. varde Anton Vehovca. Kvalifikacija Frank Surtza bi popolnoma odgovarjala zahtevi županskega mesta. Poleg večletne odvetniške prakse poseduje Frank Surtz prakso kot policijski prosekutor ter pozneje kot pomožni državni pravdnik. Bodočnost bo pokazala, koliko je ta narodna akcija vredna.

Vinski trgovina

Thom. Krašovec, vinski trgovec na 17721 Waterloo Rd. je poleg sedanjih treh oddelkov kleti izkopal še četrto, v katero bo lahko dodatno vkletil nad 10.000 galonov vina. V skupnih sedanjih prostorih bo lahko vkletenih nad 30.000 galonov vina.

Thom. Krašovec je splošno priznan, da je mojster o pripravi in prežanju vina. Ima lastno stikalnico za vino in najmodernejšo preparacijske stroje za čiščenje in steriliziranje vina. Njegova kapljica slovi po najboljši kvaliteti, okusu in pristnosti. Dobro blago mu dela najboljšo reklamo med odjemalci in pivci.

V novi kleti bo namestil nove sode, ki bodo držali okrog 4.000 galonov vsak.

Ljubitelj ptičev

Naš dolgoletni naročnik John Verhovec, 690 E. 157 st je pravi vzgojitelj ptičev. V kletkah, ki jih sam mojstersko izdeluje, ima nastanjenih nad 50 kanarčkov pevec, mladčev in samic. Pripravi jim je posebno sobo, katera je v poletju hladna in pozimi gorka. Interesantno je gledati

kanarčke, ki so popolnoma beli in zopet drugi liški mešani z belimi in črno barvo.

Prijateljski piknik

Lastniki Bliss Road Coal and Supply Co., ki ima svoje prostore na 22229 in St. Clair Ave. priredi dne 11. junija na Močilnikarjevi farmi piknik, kjer bo odložen daril v vrednosti za \$200.00. Nagradni listki bodo prineseni na dom in kdor jih pa pomotoma ne bo dobil, naj se oglasi v pisarni, da se mu postreže.

Bliss Road Coal and Supply Co. je v rokah naših rojakov in naše narodno podjetje. Zapišite na koledar, da 11. junija boste gosti teh naših trgovcev. Pijala in jedaja se bo računala samo polovico od navadne cene.

Priznanje Slovencev

Lodi Mandel, slovenski lekarnar, 15702 Waterloo Rd. je bil ponovno odlikovan in prejel novo nagrado v U. S. državah lekarnarji v Remington kontroli. Vidi se, da tudi naš človek zna biti med prvimi prvi kadaveri.

Lodi Mandel tudi sporoča, da izvrši vse zdravniške predpise (Prescription) neglede, kje so stavljeni. Večkrat dobe naši bolniki zdravniški predpis, na karni terem je označena ena ali druga lekarna. Ta označba ne pomeni, da se morajo zdravila v tisti lekarni kupiti, ampak ta označba znači, da je zdravnik, ki je izdal vil zdravniški predpis radi njegove lekarnar dobil poklonjenje dometične tiskovine. Kadar obišče tuje zdravnika, pa je na zdravniškemu predpisu označeno ime tuje lekarnar le stopite v slovensko lekarno, kjer bo zdravniški predpis ravno tako, če že ne večjo natančnostjo in skrbjo izgotovljen.

Konvencija v naselbinu

Dne 5. avgusta bo v Slovenskem domu na Holmes Ave. praznovanje dvajsetletnice postavitve Slovenskega doma na Holmes Ave. To je prvi in najstarejši narodni dom v državi Ohio. Tudi zadnje bo izdana spominna knjiga, katera bo opisala devne aktivnosti v naselbinu služila poznejšim rodovom zgodovinsko podlago naše narodne aktivnosti.

Izredna slavnost

V mesecu septembru bo praznovanje dvajsetletnice postavitve Slovenskega doma na Holmes Ave. To je prvi in najstarejši narodni dom v državi Ohio. Tudi zadnje bo izdana spominna knjiga, katera bo opisala devne aktivnosti v naselbinu služila poznejšim rodovom zgodovinsko podlago naše narodne aktivnosti.

Piknik odjemalcem

Progresivna trgovska združenja priredi dne 18. junija piknik s jim odjemalcem na prostorih jugoslovanskega društvenega doma na Recher Ave., Euclid. Posetnikom bodo razdeljene pe in druge nagrade. Nagradni listki se dobijo pri naših trgovcih brezplačno. Letos je tako priložnost, da se vsakdo, ki bo imel posesti nagradne listke, za prejel nagrado. Vsak nagradni listek ima svojo vrednost. Ker tiskanih je določeno število nagradnih listkov potrditve s strani vašemu trgovcu ne zmanjka.

Joško Penko

zastopnik Ameriške Domovine

—Gospa Marija Kesler

roj. Trenčeva je v Ljubljani v visoki starosti mirno v spodu zaspala. Pokojno gospo Mice Čopova, oboji Ani, soproge pesnika Župančiča, gospe Vere, ge književnika Franca Aničiča ter gospe Slave Trenčeve iz Drškovec. V Ljubljani so se na njenem pogrebu, pozneje pa na blaginji v njeni vili prav radi zbirali v njeni vili prav radi zbirali Pred dnevi jo je napadla bolezen, kateri je podlegla.

WINNETOU

Po nemškem izvirniku K. Maya

"Ne bo prišel. Ali mu naj jaz preročim? Ali je kaj takega, da ti meni zaupati?"

"Ne, hvala ti! Lahko bi ti ti potegla, lahko bi ti vobče vse zgovorila. Pa če je Winnetou preprosto, da bi z menoj govoril, tudi jaz ponosen in ne mam po selu z njim govoriti."

"Ne, boš ga prej videl, ko na svetlo priide. Ako boš česa videl, daj znamenje. Koj bo kdo prišel?"

"Vzela je iz žepa glinasto piščalko in mi jo dala. In nato sta odšli."

"Ali ni bil moj položaj res rožnati?"

"Na smrt bolan sem ležal, osamljen, da še sam jesti in piti ni mogel. In stregli mi bodo in negovali, da bom močan in zdrav in da bom čim več muk preživel. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

"In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik. In tisti, ki je zahteval moč, ni bil moj prijatelj, ampak moj sovražnik."

Drago Bižal
Lov in lovci na Kočevskem

Odkar je z bansko uredbo zaščiten medved, posebnost kočevskih gozdov, se je pleme copatarjev znatno razmnožilo. Računamo, da imamo v celem kakih 80 medvedov, kar je veliko. Naš medved je prijazna, dobrodušna zver, ki nikomur nič žalega ne stori. Človeka, ki mu menda ne diši dobro, se ogne, kjer le more. Zato se medved redko vidi. Ni bilo še slišati o našem kosmatincu slabega, razen da si je preveč privoščil hrušk, ovsa in koruze. Naš kosmatinec, ki doseže težo do 300 kg, osebenjuje in je zadovoljen, če hruške dobro obrodi, če imajo mravljišča velike zaloge jajc, če je dobro leto za maline in robide, želod in žir. Prav rad pobira polže in drugo tako golazen. Ne brani se mrhovine, ki se mu polaga ali ki je našel poginulo v gozdu. Je neke vrste "gozdni pospravljač", ki po brakadah, kjer se je veliko streljalo, malo pobralo in več zastrelilo, pobaše in očisti bojno polje ter vzame za sebe, kar so drugi pustili. Do tega ima neoporečno pravico, saj je on gospod in gospodar kočevskih lovišč.

Človeka ali domačih živali naš medved ne napade. Če človeka morda ustraši s tem, da se veličastno dvigne na zadnji nogi in mu hoče ponuditi svojo ogromno tace v pozdrav, je pač človek sam kriv. Če pobegne, ne gre za njim, najbrž pa se potem hudo- nušno namrdne, češ: "Ali sem te nagnal, saj jo moram sam tolikrat pobrisati pred neznosnim dahom človeka!" Medvedka, ki vodi mladice, bo napadla človeka, ki se je drznil njenega mladica prijeti. To je vendar naravno! Sam sem bil nekoč v neposredni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica. Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

Moj prijatelj Ferdo ima lovišče, kjer so srne redke, zato pa ima več medvedov in divjih prašičev. Jelen tudi ni redek gost njegovega lovišča. Pravil mi je Ferdo, da je nekoč proti mraku prišel do male dolinice ter slišal v njej lomstenje in ropot. Stopil je bliže in opazil v dolinici pet medvedov, ki so se na dnu dolinice igrali, prekopicavali in metali. Medtem so se približali robu dolinice, kjer je stal Ferdo. Kar nenkrat eden od medvedov "izgobežda" nek čuden glas in vsa čedna družba jo odkuri iz dolinice na nasprotno stran, da so se kar "iskre kresale," kot je pravil Ferdo. No, če bi bili medvedji res tako nevarni, kot včasih kdo natočuje, bi bilo teh pet medvedov Ferda za lahkoto porušalo. Ferdo pa jim je iz hvaležnosti na lepe poglede podaril konja, da so se še pozneje mogli spomniti na Ferdov neprijetni bližini medvedke, ki je vodila dva, kako leto stara mladica.

Dober veter in sv. Hubert sta mi bila naklonjena ta dan. Gledal sem jih iz neposredne bližine. Ko

pa je medvedka dobila v nos moj, zanj tako zoprni dah, je zabrunjala in v velikih skokih odkurila tja, kjer tega zoprnega daha ni. Mladica sta seveda sledila materi.

Nekoč sem opazoval s preže (obršnjaka) tri velike medvede, ki so smukali maline in robide ter obdelovali z ogromnimi tacami na pol gnile smrekove šore in iz njih pobirali črve. Dobro uro je trajala ta lepa, nepozabna zabava. Na istem mestu sem kmalu nato videl zopet dva mladica medveda, ki sta stalno brunjala, preobračala na pol gnile hloče in kamenje ter izpod njih pobirala razno golazen. Zvečer ali v noči pa so se vsi ti moji ljudje znanci iz poseke v "Požarni" podali na mlečno koruzo v rakitniško polje, ki jim je očividno dobro teknila, ker jo je toliko zmanjkalo.

čevske sedanjosti. Nič manj kot 27 medvedov je padlo v treh letih! Za toliko vemo! Za koliko pa ne vemo? Vse vprek je streljal na ubijalo medvede. Lovci, divji lovci in kmetje. Vem za primer, ko je nek poklicni lovec streljal na medvedko, ki je vodila dva, morda kake štiri mesece stara mladica. Teško obstreljani, brez moči in možnosti podeliti barbaru zasluženo odpustke, je medvedka pobegnula z mladici iz nevarnega kraja ter se skrila v varno zavetje gostega grmovja, kjer je podlegla težkim poškodbam. Sirotki sta tavalj vedno v bližini mrtve mame in slučaj je hotel, da je isti lovec vzel na muho enega mladica in mu upihnil mlado življenje. Matere si ni upal zasledovati; bal se je za svojo kožo. Medvedka-mati je segnila v dračju brez haska in plačila za njegovo barbarsko dejanje. Ko je ostali medvedek videl, da nima niti mame niti sestre ali brata, se je podal po svetu in se sestrancan in medel klátil v bližini človeških bivališč. Seveda so ga ljudje opazili, saj se ni znal skriti. Mož, kmet gre v gozd, na rami ima cepin. Opazi sestrancane, medlega medveda, ki zaradi onemoglosti ne more več niti bežati, temveč zleze na nizko drevo in sede na vejo. Napodi ga z drevesa ter mu zasadi konico cepina v glavo, da obleži revček medvedek na mestu mrtev. Ta medvedek se nahaja sedaj nagačen v državni nižji gozdarski šoli v Mariboru.

Takih in podobnih zgodb bi mogel napisati še več. Vprašam samo, ali more biti človek res tako neumiljen?

Zeleti bi bilo, da bi zaščita medveda, te redke divjadi, trajala še preko

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

Bakunjin omolkne, — hotel je videti kakšen vtis so napravile njegove besede na poslušalce.

Zbrani člani tajne družbe se spogledajo, toda nihče se ne odloči, da bi pritrdil Bakunjinu.

Veliki zarotnik opazi, da je prišel v kolo nihilistov tuji duh.

Vse je zaslepila možnost, da bi postal vsemogočni Kardov nihilist.

Bakunjin prebledi.

Z jeznim glasom nadaljuje:

—Ničesar več vam nimam povedati, prositi vas hočem samo, bratje, premislite, kaj nameravate storiti v tem trenutku.

—Ako sprejmete Ivana Kardova v svojo sredo, potem ste onečaščeni.

—Glasujmo! — vzklikne sedaj nekaj nihilistov, — da vidimo, ali so nihilisti kakor Bakunjin.

—Dobro, glasujte, — sklenite! — vzklikne Bakunjin.

—A če sprejmete Ivana Kardova v svojo sredo, ne bom izstopil, kakor morda pričakujete.

—Ostali bom zvest naši stvari, ki sem ji prisegel, toda vem, da je potem naša sveta stvar propadla in da smo mi vsi izgubljeni.

—A jaz vem, — vzklikne Ivan Kardov, — da bodo vaši sovražniki v štirih tednih uničeni, ako mi boste zaupali.

—Glasujte!

—Črne in bele kroglice! Glasujmo!

Bakunjin se povrne k svoji mizi, kjer je še pred četrto ure predsedoval tako sigurno, kot edini gospodar zbranih nihilistov.

Hitro so razdelili črne in bele kroglice in postavili volilne škrinje na mizo.

Bakunjin potegne Palena na stran.

—Priatelj, mu reče on solznih oči, — prijatelj, dobro je, da je naš Janicki zatisnil za vedno svoje oči. Če bi doživel to, bi smatral celo svoje življenje za zgrešeno, polastila bi se ga blaznost, —toda jaz ne bom znorel, prijatelj Palen, jaz se upiram blaznosti, ki se me oče polastiti.

Palen zapazi njegov spačen obraz in njegove besne oči.

—Ne, ne, pomiri se — reče veliki zarotnik, ko je opazil strah svojega prijatelja. — Sedaj sem zopet čisto miren.

—Ne more se zgoditi, da bi ga sprejeli. Ali sem tokrat zaman govoril?

—Bojim se, da se motiš, Bakunjin, — odvrne Palen, — slišal sem marsikaj, kako so šepetali tovariši, ko si govoril.

—Kaj so govorili?

—Rekli so, da nimaš prav, da odbijaš Kardovo pomoč, a nekateri so rekli tudi to, da se bojiš za svoje mesto, kot vodja nihilistov.

—To so rekli? Mar to verjamemo? — odvrne Bakunjin bolešno. — Oh, kako slepi so, kako slabo me poznajo.

—Oni mislijo, da me veseli, da sem močen. Sprejel sem vodstvo samo zato, ker ni drugega. Pripravljen sem vsak trenutek odložiti svojo čast.

Mihajlo Bakunjin omolkne in pogleda mračno pred se.

—To je moja nagrada, — zašepeče on, — to je hvala.

—Hvala! — vzklikne on glasno. — Ali sem sploh kedaj pričakoval in zahteval hvale?

—Ne, kar sem storil, sem storil za stvar. — Sicer pa, Palen, — se obrne on zopet k svojemu prijatelju, — odgovori mi na eno vprašanje.

—Ali si pripravljen, podati se z menoj na pot, ki nama bo prinesla bogastva, — toda s tem je združenih zelo mnogo nevarnosti?

Palen poda prijatelju roko.

—Šel bom s teboj, kamorkoli želiš, in če bi bilo to tudi v smrt in pogubo.

—Dobro torej, pripravi se na pot. Odpotovala bova v par dneh.

—Kam potujeva?

—Odpotovala bova v neko skrivnostno dolino v Tiflisu. Vse ostalo boš zvedel pozneje. Toda sedaj pogledaj, kako se je končalo glasovanje.

Bratje smrti so molče čakali, da zvedo rezultat glasovanja.

Šteli so kroglice, globoka tišina je vlada v velikem cirkusu.

Ivan Kardov je stal s prekrižanimi rokami ob strani. V prihodnjem trenutku se bo odločilo njegovo nadaljnje življenje.

—Ako ga sedaj sprejemo ti odločni možje, ki so prisegli carju smrt in pogubo, potem je rešen. Toda če ga odbijejo, potem je izgubljena tudi zadnja nada.

—Kroglice so preštete!

—Rezultat? — vpraša Mihajlo Bakunjin zamolklo.

—Ivan Kardov je sprejet!

Bakunjin se bridko nasmehne.

—Čestitam vam, bratje smrti, k tem novem prijatelju, — Ivan Kardov je sedaj naš, zato ga moram pozdraviti kot brata. Ali se hočeš zoperstavljati našim zakonom?

—Te zakone sem sam postavil — odvrne Mihajlo Bakunjin in se ponosno vzravna, — in jaz se jih bom držal.

Ivan Kardov pristopi k mizi ter priseže tako, kakor so prisegli vsi, ko so vstopili v zvezo.

Govoril je glasno in zmagovalno.

Car ga je vrgel z njegovega mesta, — on si je pridobil novo moč.

Ko je prisegel, so ga začeli nihilisti objemati.

Zadnji je bil Mihajlo Bakunjin.

Kardov razprostre svoje roke.

—Pozdravljam te — brat — reče Bakunjin zamolklo, a nato hitro pristavi:

—Pazi se! Pazil bom na tebe!

Štiri ure pozneje je bilo končano zborovanje, v cirkusu je zopet vladala tema.

Ivan Kardov, ki je bil še pred nekaj tedni najnevarnejši nasprotnik nihilistov, ki jih je preganjal, mučil in ubijal, — on je bil sedaj tudi sam brat smrti.

Ašinov in njegova družina

Zapustili smo častitega Ašinova, namestnika policijskega ravnatelja, baš ko je zaspal v komedijantovi hiši.

Sredstvo Andreje Jagodkina je izredno delovalo, Ašinov je ležal kot mrtev.

Mi vemo, da je komedijant odšel in zaklenil vrata za seboj.

Vedel je, da se Ašinov ne bo prebudil prej kot v treh štirih urah.

Gotovo je Ašinov globoko vdihaval parfum, ker se je prebudil šele tedaj, ko je nastopila noč.

On se začne premikati, — noge so mu bile težke kot svinec, — ni mogel odpreti oči.

V prvem trenutku ni vedel, kje se nahaja. Misli je, da je zaspal v svoji hiši na divanu. Po obedu je navadno nekaj časa spal.

Ko se je prebudil v sobi Andreje Jagodkina, se mu je zdelo, da leži v svojem stanovanju. Čudno, kako trdno je danes spal.

Ni bilo tako kot drugače — glava ga je bolela, minute so minile, predno je mogel jasno misliti.

Tedaj naenkrat opazi, da se ne nahaja v svoji sobi.

Tedaj se naposled spomni, da je prišel v Jagodkinovo hišo, da ga aretira.

Spomnil se je, da se je sam razgovarjal z Jagodkinom.

—Da, tako je bilo. Spominjam se vsega. Sedaj mi je konečno uspelo, da odkrijem vso to stvar.

—Toda kje se nahajam sedaj?

On vstane in gre po temni sobi.

Vse se mu je tukaj dozdevalo tuje. Bilo mu je jasno: doma ni bil.

On pohiti k vratom. Bila so zaklenjena.

—Padel sem v zanjko — vzklikne Ašinov.

Sedaj mu je bilo vse jasno. Sedaj se je spomnil, kako ga je Jagodkin omamil s parfumom, — misel, da so ga prekanili, ga je razkačila.

On pohiti k vratom in razbija po njih kot nor.

—Odprti! — je kričal — odprite, sicer vas bo doletelo moje maščevanje!

—Lopov, odprti takoj! Ali slišiš, Andreja Jagodkin!

Ašinov se nasmehne.

Bilo mu je jasno, da je Jagodkin pobegnil.

—Spal sem najmanj pet do šest ur, — pomisli on. — Sedaj je večer, a jaz se spominjam, da je bilo poldne, ko sem prišel v Jagodkinovo pisarno. Lopov je pobegnil, sedaj ga ne bom mogel več dohiteti.

—Gotovo je že zdavnaj pobegnil iz Petrograda.

—Toda ne, vendar se jima ni vse posrečilo, — vzklikne Ašinov, — njegova žena se nahaja v Petropavlovski trdnjavi. Ona mora priznati, da je njen mož ponarejevalec.

—Preganjal ga bom, moram ga dobiti.

—Brzojavil bom na vse strani, dohitel ga bom, moje maščevanje bo strašno.

—Brez kazni ne boš prekanil Ašinova.

On začne ponovno razbijati po vratih, poskusi jih odpreti toda ni jih mogel.

Minilo je četrto ure, a Ašinov je bil še vedno zaklenjen.

Bled od jeze stisne on svoje pesti.

Bil je odrezan od sveta, niti okna ni mogel odpreti in poklicati ljudi z ulice, ker je gledalo okno na dvorišče, a vplemljeno je bilo z železnimi rešetkami.

—Ko bi vsaj mogel vreči pisimo skozi kako razpoklino, —

nekdo bi ga že našel. — Poskusil bom.

On stopi k elegantni pisalni mizi ki je stala v kotu sobe.

Nato prižge luč in vzame pero. Hotel je vzeti papir iz žepa.

On zakriči od jeze — njegov žep je bil prazen, papir je izginil.

—Tudi to mi je ukradel, — vzklikne Ašinov ter se udari obupno po čelu. — Ukradel mi je moje dokumente, uporabil jih bo v svoje svrhe.

On se obupno spusti na stol.

Ako se mu ne posreči priti iz te sobe bodo minili morda dnevi, morda celo tedni, predno ga bodo našli.

Njega se polasti divja jeza in on prekolne trenutek, ko je stopil v komedijantovo hišo.

Ašinov pohiti k vratom.

Z nogama in rokama je začel razbijati po njih, toda vse zaman.

Tedaj zasliši nenadoma korače.

V njegovem sreču se zopet pojavi upanje, čutil je, kako je nekdo obstal na hodniku in poslušal.

—Kdo je zunaj? — vpraša

Ašinov. — Ukazujem vsakomur, kdor me sliši, da takoj počaka in mi odgovarja, če noče da ga kaznujem.

—Kaj je to? — zasliši Ašinov glas od zunaj. Ali se nahaja nekdo v sobi in ne more ven?

—Jaz sem, Ašinov, petrograjski policijski ravnatelj.

On zasliši, kako je oseba zunaj tlesnila z rokama.

—Ah, Bog, — vzklikne glas, — visoki mogočni gospod Ašinov zaprt v naši hiši

—Da, zaprt, — odvrne Ašinov, ki je sedaj zopet začel upati.

—Vsako minuto, ki jo bom moral preživeti tukaj, boš obžaloval!

—Moj Bog, ne jezite se milostljivi gospod, — vzklikne nek hreščec glas, — takoj bom poskrbela, da vas osvobodijo.

—Toda povejte mi, kako za Boga ste prišli v ta položaj?

—Po zločinu, — toda glejte, da pokličete nekoga, — ne obotavljajte se, pokličite redarja z ulice.

On začne zopet udarjati s pestmi po vratih.

—V nekaj minutah bode

svobodni, milostljivi gospod Ašinov, — vzklikne starka, ki ni bila nihče drugi, kot stara vrazarica Valloni.

Ona pošlje po ključavničarja, ker brez ključa ni mogla odpreti vrat.

Ni minilo niti deset minut in Ašinov je bil svoboden.

—Milostljivi gospod, — reče starka ponižno, — ne dajte da bi uboga starka trpela za to neprijetnost, ki se vam je tukaj pripetila. Jaz sem tukaj samo v službi, ne vem, kako ste prišli v to sobo.

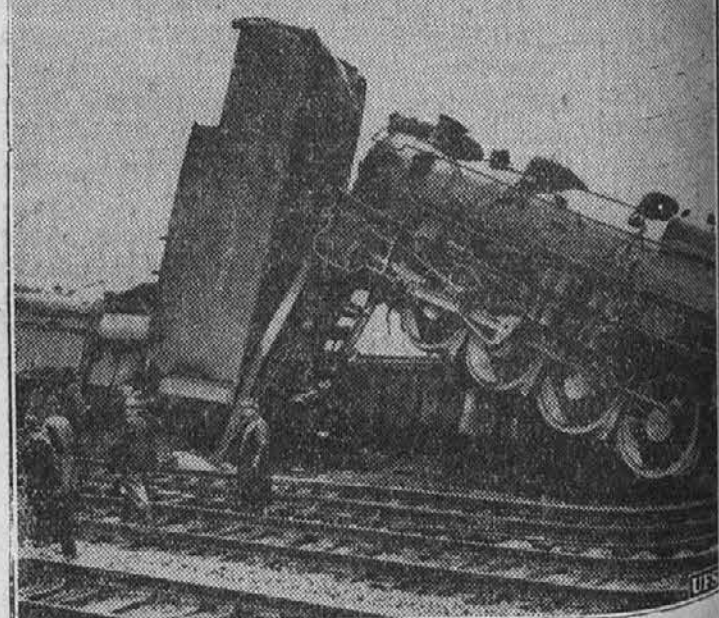
—Dobro je, — zamrmra Ašinov.

Sramoval se je priznati ključavničarjem, da ga je komedijant prekanil.

On odide iz hiše, najame lovsko trdnjavo. Hotel je prisiliti komedijantovo ženo, mu vse prizna, pa četudi mu moral uporabiti najstrašnejšo mučilo.

—Spoznala bo podzemno čelo! — zamrmra on škodolno.

(Dalje prihodnjič)

Pri Mumhall, Pa. sta trčila skupaj dva tovorna vlačila. Slika kaže, s kako silo sta se zadeli lokomotivi. Pet oseb je bilo pri tem ubitih in več ranjenih.

AMERICAN RADIATOR PRODUCTS
WOLFF HEATING CO.
GREJNI INŽENIRJI

Gorak zrak, para, vroča voda, plin, olje, air conditioning. — Popravljamo vse vrste furne v boilerje. NOBENE GOTOVINE TAKOJ, PLACATE V TREH LETIH

Urad in razstava vseh predmetov na
715 E. 103d St. Glendale 9218

Vprašajte za našega zastopnika Štefan Robash

UČITE SE ANGLEŠČINE
iz Dr. Kernovega
ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA
"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena
in stane samo: **\$ 2.00**

Naročila sprejema
KNJIGARNA JOSEPH GRDINA
6121 St. Clair Ave. — Cleveland, O.

Kadar imate svatbo, krstijo, piknik, ali najsi bo kakršnekoli veselice ali prireditve, se vam toplo priporočam z mojimi vsakovrstnimi mehкими pijačami. Jamčim vam, da boste dobili najboljše in najčistejše, kar se sploh more dobiti.

Imam tudi več vrste pive kot

ALE in HALF-AND-HALF

POKLIČITE PO TELEFONU HENDERSON 4629

in pripeljali bomo najsi bo na dom, v dvorano ali na piknik na farme, kamorkoli želite.

DOUBLE EAGLE BOTTLING CO.

6511-19 St. Clair Ave. John Potokar, lastnik HENDERSON 4629